

„Vi ste već očišćeni po riječi koju sam vam zborio.“ (Iv 15,3)

Nakon posljednje večere s apostolima, Isus izlazi iz Cenakula i kreće prema Maslinskoj gori. S njim su jedanaestorica. Juda Iškariotski već je otišao i uskoro će ga izdati.

Dramatičan je to i svečan trenutak. Isus izgovara dugi oproštajni govor, želi svojim učenicima dati važne upute, predati im riječi koje ne smiju zaboraviti.

Njegovi su apostoli Židovi i poznaju Svetu pismo, pa ih on podsjeća na njima vrlo blisku sliku: biljku vinove loze. Ona u svetim tekstovima predstavlja židovski narod koji uživa osobitu brigu Boga, njezina brižljivoga i stručnog poljoprivrednika. Ovdje Isus govori o sebi kao o lozi koja njegovim učenicima prenosi životnu snagu Očeve ljubavi. Oni se zato prije svega moraju pobrinuti da ostanu sjedinjeni s njim.

„Vi ste već očišćeni po riječi koju sam vam zborio.“

Jedan od načina da ostanemo sjedinjeni s Isusom je prihvatanje njegove Riječi. Ona omogućuje Bogu da uđe u naše srce i učini ga čistim, očišćenim od sebičnosti, prikladnim da donosi obilne i kvalitetne plodove.

Otac nas ljubi i zna bolje od nas što nas čini laganima, slobodnima hodati bez beskorisnog tereta naših navezanosti, negativnih prosudbi, tjeskobnog traženja svoje koristi, iluzije da možemo sve i svakoga držati pod kontrolom. U našem srcu ima i pozitivnih težnja i planova. No oni bi mogli zauzeti Božje mjesto i dati da izgubimo velikodušni zamah evandeoskog života. Zato On intervenira u naš život kroz okolnosti, dopuštajući i bolna iskustva, iza kojih uvijek stoji Njegov pogled pun ljubavi.

Onima koji dopuste da Božja ljubav u njima odstrani što je nepotrebno, Evanđelje obećava ukusan plod, a to je punina radosti. Ta posebna radost cvjeta čak i usred suza i prelijeva se iz srca, preplavljujući okolnu zemlju. To je mali predujam uskrsnuća.

„Vi ste već očišćeni po riječi koju sam vam zborio.“

Življena Riječ daje da izađemo iz samih sebe kako bismo s ljubavlju susretali braću, počevši od najbližih: u našim gradovima, u obitelji, u svakom životnom okruženju. To prijateljstvo postaje mreža pozitivnih odnosa s ciljem ostvarenja zapovijedi uzajamne ljubavi kojom se gradi bratstvo.

Promišljajući o toj rečenici iz Ivanova evanđelja, Chiara Lubich je zapisala: „Kako živjeti da bismo i mi zaslužili Isusovu pohvalu? Provodeći u praksi svaku Božju riječ, hraneći se njome iz trenutka u trenutak, čineći naš život djelom stalne reevangelizacije. Tako ćemo pridobiti Isusove misli i osjećaje, kako bismo ponovili Njegovu prisutnost u svijetu, kako bismo društvu, često zapletenom u zlo i grijeh, pokazali božansku čistoću, transparentnost koju daruje evanđelje.

Tijekom ovoga mjeseca, ako je to moguće (to jest, ako i drugi dijele naše namjere), pokušajmo na poseban način provesti u praksi onu rečenicu koja izražava zapovijed uzajamne ljubavi. Doista, za evanđelista Ivana postoji veza između Kristove riječi i nove zapovijedi. Po njegovu mišljenju, u uzajamnoj se ljubavi živi Riječ s njezinim učincima pročišćenja, svetosti, besprijekornosti, plodova, blizine s Bogom. Izolirani pojedinac ne može dugo odolijevati poticajima svijeta, dok u uzajamnoj ljubavi pronalazi zdravo okruženje, koje može zaštитiti njegov autentičan kršćanski život.“¹

Letizia Magri

¹ C. Lubich, Riječ života za svibanj 1982.